

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 11. Engelberti Archiepiscopi Coloniensis cædes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

mo ducentesimo vigesimo quinto data Sæcul. XIII.
 est. Notavimus tamen, in Sæculo Hi. A.C. 1225.
 floræ Ecclesiasticæ nono, postquam Lu. Sup. Lib.
 dovicus pius per Capitulare Attiniacen- XLVI.
 se, anno Christi octingentesimo vigesi- §. 47.
 mo secundo, Electioni Episcoporum li- to. 7. Conc.
 bertatem reddidisset, Episcopos non nisi p. 1479.
 Rege consentiente fuisse electos. Nam Sup. Lib.
 Episcopo defuncto, nihil antiquius erat, LIII. §. 33.
 quam ut Metropolita, Visitatorem insti- to. 8. Conc.
 tuens, rem ad Regem deferret, & in De- p. 1869.
 creto Electionis disertis verbis affirma-
 batur, quod Rege consentiente esset
 peracta.

§. XI.

*Engelberti Archiepiscopi Coloniensis
 cædes.*

Engelbertus, Archiepiscopus Coloniensis, vit. per Cæs.
 Justitiæ amantissimus, & recti te- lib. 2. c. 1.
 nacissimus, complurium, & potentum God. an.
 inimicorum invidiam in se concitave- 1225.
 rat, quorum omnium Friderico Comite
 Isenbergio, propinquo suo, nullus im-
 placabilior fuit. Is Abbatia Essenensis,
 Regalis Virginum Monasterii, Advocatus,
 cum illud contra Adversarios pro-
 tegere debuisset, prædonum more diri-
 piebat. Prætores, judicesque, eis pa-
 rere jussos, Abbatissa & Monialibus in-
 vitis, amovit, & alios instituit, Abbatia
 subdi-

Sæcul. XIII. subditos novis oneribus oppressit, & ex
A.C. 1225. actionibus vexavit. Sæpe Abbatisa,
 cum Monialibus suis, Coloniam veniens,
 primo ad Theodoricum Archiepiscopum,
 deinde ad Engelbertum querelas defere-
 bat; sed illi amore cognati sui malum
 dissimulabant. Annis aliquot inde elap-
 sis, Honorius Papa, & Fridericus Impe-
 rator, querelis cumulatis Monialium fa-
 tigati, literas hac de re, acri calamo
 scriptas, ad Engelbertum dederunt, qui
 Comitem serio monuit, ut errata emen-
 daret, quin etiam abundantè caritate
 pensionem annuam ex propriis rediti-
 bus ei obtulit, eo pacto, ne jure suo Ad-
 vocatiæ abuteretur. Tantum vero ab-
 fuit, ut Fridericus ad mentem rediret,
 ut magis apud consanguineos & amicos
 quereretur, Archiepiscopum meditari
 insidias, quibus ipsum jure suo exueret,
 cumque imprudentes indignantis ani-
 mum magis accendissent, necem Archi-
 præfili machinari statuit, temeritatem
 suggerentibus propria potentia, & ma-
 gnorum virorum fœderibus, quibus mu-
 nitus, ut sibi ipsi quidem videbatur, re-
 bus maximis, impune tentandis, par
 esset.

ad ann. 122: Abbas Urspergensis, ejusdem ævi
p. 321. Scriptor, aliam præterea sive causam, sive
 occasionem notat, quæ Fridericum in fa-
 cinus atrox impulit, nimirum illorum,
 qui

qui Bellum sacrum prædicabant, impru- sæcul. XIII.
 dentiam, maxime autem Joannis, Ordi- A.C. 1225.
 nis Fratrum Prædicatorum, qui pecca-
 toribus crimina sua verbis injuriam in-
 volventibus exprobrabat, & principia,
 in illa usque tempora inaudita, profere-
 bat. Fuit is, ut conjecturæ locus est, Vita PP.
 Frater Joannes Teutonicus, postea Or- Ord. Præd.
 dinis sui Præpositus Generalis. Tum
 Abbas Urspergensis sic prosequitur:
*Quamquam bujusmodi Regule tanquam
 cere propugnari possunt, multa tamen
 mala produxerunt, quia audientes, doctri-
 na ista in alio, quam proferentis, sensu
 accepta, ad perpetranda immania facino-
 ra promptiores effecti sunt, quibus parici-
 dium in Engelbertum Archiepiscopum
 Coloniensem, & alios Presbyteros com-
 missum, adnumerandum. Quidam enim
 ita argutabantur: nunc crimina crimi-
 nibus cumulabo, tum Belli sacri Crucem
 amplectens, non meam modo innocentiam
 recuperabo, sed etiam pro aliorum scele-
 ribus satisfaciam. Unde factum scimus,
 quod multis, hominum flagitiosissimis, sine
 penitentia defunctis, qui in campis, bru-
 torum more, terra cooperti fuerant, se-
 pultura Ecclesiasticæ honor obtigerit.*
 Huc usque Abbas Urspergensis (*).

Post-

(*) Ita Fleurius. Sed nisi legatur; *coo-
 perti*

Sæcul. XIII.
A.C. 1225.
vit. 2. c. 2.

Postquam Festum Omnium Sancto-
rum præterit, anno millesimo ducente-
simo vigesimo quinto Archiepiscopus
Coloniensis Susatum venit, Westpha-
liæ urbem, de Pace tractaturus cum Co-
mite Friderico, qui & ipse cum duobus
Fratribus suis Theodorico, Episcopo Mo-
nasteriensi, & Engelberto, electo Epi-
scopo Osnabrugensi, ac pluribus aliis
propinquis, & amicis illuc se contulit.
Triduo colloquiis consumto, nihil in me-
dium allatum, quod Friderico placeret.
Et inter hæc Archiepiscopo redditur E-
pistola, qua monebatur, inimicos in e-
jus necem conjurasse. Ille Epistolam
præsenti Episcopo Mindensi ostendit, qui,
ea perlecta, *in Nomine Dei omnipoten-
tis*, inquit, *cave vitæ tuæ, Domine! non
enim de tua modo, sed etiam Ecclesie
nostre, & totius Provinciae, salute agi-
tur.* Cui Engelbertus: *Angustia me
premunt undique. Si dissimulo, & ta-
ceo, pernicies imminet, si indicium ape-
rio, dicent, me prioribus injuriis insignem
calumniam addere.* Ex hoc momento
*corpus & animam meam divinae Provi-
dentiae committo.* Tum Epistolam, con-
jura-

Immane faci-
nus.

c. 3.

c. 4.

*perti fuissent, sensus est valde obscurus, quia
non constat aliquando terræ mandatorum cor-
pora iterum effossa, & honorifice fuisse se-
pulta.*

jurationis indicem, pedibus calcatam, in Sæcul. XIII.
ignem projicit, & Oratorium suum cum A.C. 1225.

Episcopo Mindensi intrat, cui confessionem peccatorum suorum totius vitæ suæ inter calentes lacrymas edidit, quo simul etiam ad Dedicationem cujusdam Ecclesiæ, quam postridie peracturus erat, rite se præpararet.

Tunc vero Comes Fridericus, ut solertius tegetur pessimum consilium, pacis conditiones se recipere simulavit, ab Archiepiscopo oblatas, cui ille: *Itaque, carissime Cognate! simul, & latissimi ad Comitiam, quæ Rex Norimbergæ celebraturus est, commeabimus.* Comes Archi-

episcopo valedixit, atque ad suos reverentius, struendarum insidiarum modum edoctos, tetrum facinus exequi jussit. Hæc die Veneris, post Festum Omnium Sanctorum, septima mensis Novembris, agebantur. Archiepiscopo, Suelmam

versus (ita locus, ubi Ecclesia dedicanda erat, dicebatur) pergenti, iterum ab amicorum fidissimis extremum periculum denunciatur; sed ipse a suscepto itinere revocari non potuit. Tandem, diei luce deficiente, superato monte, pervenit ad viam utrinque quasi edito aggere coarctatam, destinatum cædis locum.

Mox enim, dato signo, latrones in Archiepiscopum impetum faciunt, & a Domino suo concitati, crudeliter gladiis &

Sæcul. XIII.

A.C. 1225.

c. 5.

c. 6.

c. 6.

c. 7.

&

Sæcul. XIII. & pugionibus confodiunt, atque laniant, corpus exanime in via publica jacens relinquitur. Eadem nocte quidam vir Equestris, Archiepiscopo amicus, corpus Suelmam deportari curavit, quod cum, fœde cruentatum, loci parochus Ecclesiæ suæ inferri nollet, ne pollueretur, ad Monasterium deinde Montense translatum, titulo Depositi Sacri, custodiendum traditur. Qui funus curarunt, laveruntque, vestitu Episcopali ornandum, inflicta vulnera omnino quadraginta septem numerarunt. Tandem corpus Coloniam delatum, & ferventi aqua elixum, ut, consumpta carne, ossa ad Comitiam Imperii delata, coram exhiberentur. Caput usque adeo erat comminutum, ut vix in unum colligi particulæ potuerint. Ceterum Engelbertus Archiepiscopus anno Pontificatus sui decimo sublatus est (*).

§. XII.

(*) De Ludovico Sacerdote quodam Canonico Regulari, pro Engelberti anima Rem divinam faciente, narrat Cæsarius: *Cum dicitis Secretis post SANCTUS Canonem inchoaret, ecce sanctum Episcopum, Pontificalibus indutum, vultu hilari sacro Altari adstare videt: & cum Crucis signa exprimeret super patrem & calicem, beatus Pontifex per totum Canonem Sacerdoti se conformans eodem modo*